

ŽENSKÁ HLÍDKA

Poradatelka M. Burešová

J. V. Sládek:

Přijde jaro!

O, přijde jaro zas na české lány s ohněm, jasem, pínou rolné síly, a zelení a květem nad mohyly vyklíčí vše, co dnes tam spí sen tuhy.

V prst volnou zavrou zas české pluky a s hnědých rohlí, které pot nás pily, my sami budem sklízet, co jsme sili, a voňi volných budeme zas druhy.

Zas přijde jaro a pod krovy letem k nám navrátí se míru vlasťovíce a večer děti vyprávět bude dětem, jak hrát si budou v jeho sedých vlasech, o země české dávných, smutných časoch jak byly kdys — a navrátí se vše.

JAN AMOS KOMENSKÝ.

Právě dnes tomu 328 roků, co velký Čech a učitel národů se narodil. My potomci českého původu, jsouc v cizině oběani, měli bychom sobě vzpomenouti tohoto českého veleučedka. My ženy zvláště bychom měly sobě dnes připomenouti tohoto českého učitele národů, protože nám poukázal na nejlepší cestu ku výchově našich potomků. Komenský se narodil dne 28. března 1592, vypovězen byl z Čech 1627 se všemi protestanty. Téměř všechny své spisy sepsal v cizině. — Didaktiku a Informatorium školy mateřské by měla každá matka čísti.

Kdybychom my ženy věnovaly výchově svých dětí více času a chápaly didaktiku, totiž způsob učebního vyučování tak, jak Komenský na výchovu mládeže polhřel, odchovaly bychom lepší muže a ženy ve svém potomstvu.

Komenský dal základ modernímu vyučování a je etěn všemi pokročilými národy, jako jeden největší pedagog.

Kdybychom my, ženy — matky, sobě osvojily způsob učebního vyučování a výchovy dětí, rodinný náš krb by nás činil spokojenějšími a šťastnějšími, neboť na výchově záleží mnoho.

Příspěvky Ženské Útulně v Brně.

Dříve oznámeno	\$104.35
Paní Božena Lyerová, So. Omaha, Nebr.	25
Paní K. Maláková, Walt-hill, Nebr.	10
Paní Božena Marková, Oxford Junction, Ia.	30
Pan Josef Finkral, Madison, Nebr.	75
Slé. Emma M. Tánová, Dorchester, Nebr.	1.00
Rodina pana Emila Foldy, Clarkson, Neb., k utě-ní památky pi. Boženy Špičkové, na místo kvě-tin	3.00
Slé. Jindřiška Jilková, Mt. Erin, Petersburg, Va.	1.00
Celkem	\$110.75
Odesláno slé. M. Steyska-lové dne 22. března '20, 7,200 K, totiž	\$100.00
Zbývá na nov.	\$ 10.75

ŽENY, NEOPOMĚTE SE DÁT REGISTRUVAT!

Upozorňujeme všechny krajan-ky, by se daly za každé okolnosti registrovat nyní, neboť jest to ne-ženou důležitě, ale zároveň občanskou povinností, když se nám do- stalo hlasovacího práva.

Poslední registrační den, před primárkami, jest určen na pátek, dne 9. dubna. Do té doby může- te se dáti každého dne registro- vat v úředně volební komi- saře, v okresní soudní budově, nebo příští úterý, 30. března, od 1. hod. odpo. do 9. hodiny večer, v Lincoln škole, na 11. a Center ulici.

Zvláštní registrační dni v So. Omaze, v městské radnici, jsou 2 a 3. dubna, vždy odpoledne a večer.

V Benson, v městské radnici, dne 1. dubna, odpoledne a večer. Ve Florence, v městské radnici, dne 1. dubna, odpoledne a večer.

Neopomíte této výhody jistě použití, neboť bez registrování ne- bude moci žádná z žen (tak jako muži) při předvolbách, jež připá- dají na úterý, 20. dubna, hlaso- vat.

NA PAMĚT 100. VÝROČÍ NA- ROZENÍ BOŽ. NĚMCOVÉ.

(Píše Marie Krebsová, učitelka z Třešt na Moravě.)

(Dokončení.)

Dne 20. září 1845 odjela s ro- dinou do Domažlic. Jen v České Věle byla zmínka o jejím odjez- du z Prahy. — Nové dojmy z ce- sty, nedělní odpůl dne v Plzni, kde náměstí se pestřilo selkami v krojích a přátelské uvítání v do- mažlickém bytě, rozjásalo mysl Němcové. Seznámila se důvěrně- ji s rodinou chrastavičského ry- chtáře. Své vycházky do Chra- stavie a své styky s lidem nepo- važovala za zábavu, ale za vlaste- neckou povinnost. Zvala městské dívky na nedělní besedy ku čtení českých knih. Když pak napsala do Květu různé povídky, jež sly- šela vyprávovat o starých zvy- cích, o kalounkách — vzburčili se domažlickí kalounkáři a uspo- řádali jí pod okny divokou kočí- ňinu. V Domažlicích napsala pět svazeků svých pohádek. Jsou to opět romantické, kouzelné povíd- ky — nejvíce o dívkách a ženách.

Němce byl pak přeložen do ně- meckých Všerub. Nezbylo nežli dva starší hochy nechat na škole v Domažlicích a stěhovat se do za- padlého kouta. V té době r. 1848 vyhláena konstituce. Němce cho- dil po okolí, vysvětloval konstitu- ci a když úředníci zaujali proti němu nepřátelské stanovisko, byl opět přeložen a to do Nymburka. Život mezi nymburskými vlasten- kami neplynul tak klidně, jak z počátku Němcová očekávala. A když Němce poslal Havlíčkovi o- strý článek proti duchovstvu nymburskému, byl opět přeložen — do Liberce. Kamerální rada Šerl poznal jej sice jako úřední- ka, jemuž v úřadě nelze nic vytý- kat, ale je přepjatý Čech — mí- chá se do věci náboženských. Ně- mce roztrpčen krívdou, která se mu stala, dal se strhnouti ke kro- ku, který sám nemyslí vážně.

Tedy byli úředníci vyzváni, by se hlásili do Uher, kde byly pla- ty větší a lepší naděje na postup. Němce, aby dal na jeho svou ne- spokojenost, podal žádost o mí- sto do Uher. Domníval se, že tím usníší svoje povýšení a že zůsta- ne v Čechách. A zatím žádosti jeho vyhověno a on přeložen do Uher. Němcová však nechtěla do Uher — chtěla zůstat v Praze. Muž vi- děl obtíž spojené s vedením dvo- jí domácnosti, vzpíral se jejím rozhodnutí a docházelo k hrozi- vým sporům. Konečně podařilo se jí pohnouti muže, aby odjel sám a ji nechal s dětmi v Praze. Kre- slila si vše růžově — ale brzo pro- budila se ze svých snů. Přátelé se změnili — s nelibostí dívali se na její odloučení od muže — chura- věla — peněz nebylo — a tak musila přijati první podporu (od Klácela) — a dotkla se jí to bo- lestně. Dr. Čejka churavěl sám a proto doporučil jí na mladého lé- kaře Dušana Lambly. Chudý, mladý lékař zaujal ji svými smě- lými plány, svou odvahou a svým nadáním. Chtěla se mu aspoň ně- jak odvděčiti prádem, správkami a půjčkami. Němcová byla šťastna, povznášejíc se nad ne- snáze všedního života a peněžní rozpak, jež ji nutily vypůjčovat si peníze od známých. Když pak muž její byl jmenován v Uhrách definitivně, žádal ji, aby přijela do Uher. Němcová byla v té době duševně rozháraná, odkázána fi- načně jen na něho — vypovědě- la tedy byt — Hynka a Karla své- řila Frantovi Šumavskému za 30 zlatých měsíčně a jela do Uher. Vláda zkoumala tehdy pečlivě smýšlení svých úředníků. Němce byl obviněn, že r. 1848 mluvil bu- řičské řeči, že je fanatický Čech a jeho žena je českou spisovatel- kou a smýšlí o vládě nepřiznivé. Němce pro politické rejdy zbaveno povoleno mu ročních 533 zl., ale nesměl se vzdáti z Darmot. Tu dostali od Dra. Lambly list, který byl šest neděl na cestě, — pošta měla nafiženo, zadržovat korres- pondenci Němcových a poslat k vyšetření do Pešti, — ve kterém jim oznamoval, že Hynek je těžce nemocen. Němcová ihned vydala se na cestu do Prahy, našla jej

ještě živého, zemřel jí ale v náru- čí. Profesoři a spoluúčel vystro- jili mu pohřeb tak skvělý, že se zdál policii demonstrací.

Němcová byla smrtí Hynkovou zřecena. Po celý další život zje- voval se jí mrtvý syn, její pých a naděje — a neustávala dochá- zet k jeho hrobu. Ztráta tak utr- řadila ji jen v předsevzeti, že se ne- vrátí s dětmi do Uher. Chtěla ra- děti s nimi trpět hlad a bídu v Praze. Ale po pohřbu nevzděla si bez peněz rady. Tu opatřila jí Johana Mužíková (která psala pod jménem Karolína Světlá) byt u paní Ullmanové. Ale Němcová tohoto pohostinství dlouho neuži- vala, neboť Němcovou navštěvo- vali její mladí přátelé, studenti, kteří unikli po roce 1848 soudní- mu stíhání. Paní Ullmanová ne- libě nesla tyto návštěvy a stěžova- la si paní Mužíkové. Ta domlou- vala Němcové a tu Němcová se od- paní Ullmanové odstěhovala. V té době vedlo se jí velice zle. Od muže dostávala 15 zl. měsíčně a 5 zl. anonymně od matky malíře Jaroslava Čermáka. Nezbylo než prosit. Prosila Klácela, ten však jí také vystřízlilval a ochladl a tak i jiní její přátelé.

Tedy, když nemohla se opřít o žádné nové významné literární dí- lo, byla v očích mnohých lidí chud- dou, podporovanou paničkou, s kterou neměli ani mnoho soustra- tí, ukazující k tomu, že opustila muže, nežije jako pokorná pro- sebnice, ale ve společnosti nevzá- ně prý mládeže. Němcová však nedbala pomluv ani postraunních úsudek veřejného mínění. Po smrti Hynkové, když pořádala své papíry, našla listek a na něm poznamenaný plán "Babi- čky". Němcová nedůvěřovala z počátku svým silám, až pak na radu Ignáce Hanuše dala se do psaní. Když skončila, tu přátelé, kterým dala rukopis číst, jej chválili — ale nepodařilo se jí na- jíti nakladatele. Nabízela "Babi- čku" Pospíšilovi, ale nepořídila. Tak zůstala "Babička" zatím jen v rukopise.

Upozorňovati na krásy "Babi- čky", bylo by zbytečno. Myslím, že není zde nikoho, kdo by "Babi- čku" nečetl. "Babička" jest u- měleckým dílem, jež popisuje i- dealní typ života českého lidu — a málo najdeme knih takového či- tu a tak krásné mluvy.

V té době dopustil se Němce ve- líké neopatrnosti. Vyzádal si, aby směl odjet na 14 dní do Bystřice českému sládkovi Daňkovi. Da- ňek chtěl koupiti v liptovské sto- lici nějaký dvůr a jel se tam po- dívat. Neměli pasy — četnictvo je zatkló — a poseděl si ve vězení 2 neděle. Zatím vykonána u nich domovní prohlídka. U Němce za- bavili Havlíčkova podobiznu — Duch Národních Novin — a dopi- sy Němcové. Vyšetřování proti Němcové bylo obnoveno a zastá- ven mu plat. Tím ztratila Něm- cová i těch 15 zlatých, které jí muž měsíčně posílal. Nezbylo než přemoci svoji hrdost a prositi znovu; však zklamána . . . Prosi- la pak Šemberu, aby jí zaopatřil jakékoliv místo, buď místo do- movnice, společnice — ale mar- ně.

Němce zatím, co jeho žena zápa- lila v Praze s bídou, vzat byl k výslechu, vykázán mu opět ali- mentační plat a povolen mu od- jezd do Prahy. Němcová se jeho příjezdu obávala, neboť si již od- vyklí, byli si odeizeni. Němce při- jela a asi v té době přijal nakla- datel Pospíšil "Babičku". Něm- cová obdržela honorář 151 zl. 20 kr. Za peníze ty vydala se na ce- stu na Slovensko. Odjela z Prahy, plna touhy studovat lid, sbírat pohádky, nabýti zdraví; ale četni- ctvo pozorovalo nedůvěřivě její cesty po Slovácku a donutilo ji vrátit se do Prahy. Po návratu ze Slovenska nezbylo Němcové peněz ani na čmží, ani na živobytí. Němcová znepokojena nedostat- kem, psala pak s vášnivým úsi- lím. Napsala tehdy: Pohorská vesnice — Divá Bára — V zámku a Podzámečí — Chudí lidé.

Tedy čekala Něcová jen na ho- norář, aby mohla Němce vypraviti do Vídně, ale stihlo ji neštěstí. Dne 29. července 1856 skonala Ha- víček a o pohřbu odvažila se jedi- nu Němcová položit na rakev vě- nce: vavřínový, trním prople- téný. Na pohřbu byla s mužem a Němce, když žádal o pas na cestu do Vídně, byl vyslýchán a obviněn z ústati na předání manifesta- ce — a odsouzen na 3 dni do vězení. Tehdy byla Němcová odhodlána,

budou-li vypovězeni, stěhovat se do Ameriky. Němce odbyl si svůj trest a po nové žádosti dostal mí- sto v Běláku v Korutanech se 400 zlatých. Tedy nedostávala Něm- cová od muže ničeho. Nastala ta- ková bída, že bylo nutno zasta- vovat vše, i lžice — byla hotova se životem, neočekávaje do bu- doucna splnění svých ideálů . . . Zbývala jí jen jediná naděje, že aspoň její děti dočkají se lepšího života a jejich stěstí chtěla zasvě- tit všecko své úsilí. Vzpomínala na muže, byla jata touhou smřit se s ním, vyzpovidati se mu a u- jasniti si jejich vzájemný poměr. Napsala mu krásný list, v němž upřímně vyložila své myšlenky.

Němce zatím nabažil se v Bělá- ku úřadování za nepatřný plat a žádal na základě lékařského vy- svědčení do pense. Žádosti jeho vyhověno, dán do pense se 233 zl. ročně. Němce pak opatřil si mí- sto pokladníka v nově založeném cukrovaru ve Ždíčce u Prahy. Němcová, ačkoliv jí nezbyvalo na umělecké tvoření ani mnoho času, ani dosti síly, napsala nyní povíd- ku "Dobry člověk". Dokončila tuto povídku v hrozném duševním stavu, neboť muž její i v cukrova- ru dostal brzy výpověď, až Něm- cová vyprosila mu u hraběte Ko- lovratu revizi účtů a revizi hrabě- čího archivu.

Němcová spofila, jak mohla, ale drahota byla nesnesitelná, vyhý- bala se návštěvám, neboť neměla šatů a z hladu dostala křeče. Po návratu mužově vypravila se na venek navštívit napsedy místo, kde strávila své dětství. Ze vpo- minek, vyvolaných návštěvou ve Skalci, napsala povídku "Pan u- čitel".

Němceovi, žijíce z hubené pense, žil hrozný život. Oba manželé žili neustále každý v jiném du- ševním světě. Němce viděl jen domácí nesnáze, — nedostatek pe- něz. Němcová opět nedbala ne- snází všedního života, nelekala se žádné oběti, aby dětem připravila lepší budoucnost. Němce hro- zil, že se odstěhuje k příbuzným do Bydžova. — Němcová zase po- myšlela na rozvod. Hrozbu svoji splnila, od muže se odstěhovala, ale nounce donutila ji obracet se o- pět k muži — manželé sešli se při májové slavnosti na hrobě Hyn- kově a tam se smřili, ale jen na krátko.

Deera Dora hospodářila otei, jenž nechtěl se v administraci Ná- rodních Listů, které začaly vy- cházeti 1. ledna 1861. Němcová byla bez rady — muž nevánil si, jak schází, vyřetl jí, že se nic ne- vydělá — ona však byla zmučena duševně a tělesně a marně se na- máhala psát a vydělávat. Odjela pak do Litomyšle, nabízejíc se Au- gustovi za korektorku. Augusta, ač nerad, přijal její nabídku a sřilil jí byt a stravu v hostinci. Smlouvi se, že Augusta začne vy- dávat "Babičku", jako první svaz- ek sebraných spisů. Augusta byl již tehdy ve finanční tísní, ne- jen že jí neplatil, ale odepřel jí i úvěr v hostinci. Vydržela v Lito- myšli několik dní, živila se jen chlebem — utrácela denně 4—8 křeharů, až konečně z hladu se roznemohla a převezli ji do Pra- hy. Byla děsně změněna: Oči vpadlé, pleť žlutá, vlasy proše- divé, postava vyhublá, nezbylo ani stopy po skvělé kráse, která ji v mladších letech činila tak nápad- ně podobnou earevné Kateřině II.

Augusta dal na rychle sázet Ba- bičku jako první díl sebraných spisů a pražské dámy chystaly smuteční šaty. Zemřela 21. ledna 1862. Denní listy i Bohemia ozná- mily její úmrtí. Pohřeb měla krá- jinsky. Jak případná jsou na Němcovou slova, jež v "Babičce" napsala:

Co tě asi bolelo, ty ubohé srdce? Co ti udělali?

Už ti nikdo neuhradí, co's u- trpěla; kdo je vinen, Báh ho bude sou- dit —

Ty's ve světle a v pokoji . . .

Ct. přítelkyňe! Přijmete za la- skavě zaslání vzpomínky srdečný náš dík, který též platí paní Anně Kulíkové z Jižní Strany v Omaze za laskavé doručení. Však, žel, že nemohl dopis její dříve u- veřejněn a to pro nedostatek mí- sta, ale jsme jisti, že jeho obsah i teď naše čtenáře bude zajímati.

Slečna Jindřiška Jilková, Mt. Erin, Petersburg, Va. — Ctěná re- dakce "Pokroku" a milé paní po- radatelko! Dovoluji si zaslati vám dopis, který jsem ku konci února

obdržela od československého vo- jina-legionáře ze Sibíře a prosím o uveřejnění téhož, neboť myslím, že bude čtenáře "Pokroku" zají- mati. Později jsem od něho obdr- žela ještě jeden dopis a pohledni- ci, na které je toto heslo: "V srd- cí zpěv, v ruce zbraň, vlast svou proti vrahům chráň!" Druhý do- pis posílám též a jestli et. redak- ce za dobré uzná, může jej též u- veřejnit. Podle dopisu jeho sou- dí, že je věrným vlastencem a takovému platí moje úcta přede- všemi. Při této příležitosti zasí- lám \$100 pro sirotky v Brněnské Útulně slečně Steyskalové. — Sr- dečně zdravím et. redakci, paní poradatelku, čtenáře a čtenářky tohoto milého listu.

(Ctěná slečno! Díky za přispě- vek pro sirotky a též za dopisy, které s radostí otiskujeme. Srde- ně vás zdraví —

Poradatelka.)

Sibír—Irkutsk,

28. listopadu 1919.

Veletěná slečno J. Jilková! — Se srdečným pozdravem a vřelým díky, kvituji vám příjem dá- rků, jež jste vy ze štědrosti a lásky ke svým krajanům zaslala již v mí- nulém roce, a které jsme teprve dnes dostali. Velice jsem vám povděčen za to, a tím více jest mi milé, že, ačkoliv mě neznáte, pře- ce jen jako Češka nezapomínáte na nás, jež osud zahnal do nehostin- né Sibíře. Jest to poprvé za ně- kolik let, co jsem odloučen od své- ho domova, že dostávám pár řá- dků česky psaných, a přiložených k dárkům. Od odchodu z domova nedostávám žádných zpráv, a pro- to nejednou přechtím několik va- šich řádků.

Nevím, co bych vám já, legio- nár z vděčnosti poslal. Bůdu hle- dět poslat vám svoji fotografii, ja- ko prostý dárek od legionáře. Je- likož naše poměry jsou dosti špat- né, žádám vás laskavě o shoviva- vost, bude-li to až děle. Rád bych vám fotografii zaslal dřive, ale doufám, že si dovedete představi- ti, jak se může mít voják při ta- kově drahotě v cizině. Můj život jest dosti pestrý, k vypsání toho však bylo by zapotřebí mnoho ča- su, budu se však snažit, abych vám částečně vypsál svůj život za války, a přiložím vám to k fo- tografii s důvěrou, že vás tím neura- zím.

Prosím, předejte moje pozdra- vy a vřelé díky všem, kdo mají zásluhu na dárkách nám zaslá- ných. Šťastné a veselé Vánoce a nový rok 1920 přeje vám:

Jar. Drábek, legionář,

2. československý střelecký "Jihfio z Poděbrad" pluk — jízdný výzvedný oddíl—Sibír.

Vladivostok,

9. ledna 1920.

Veletěná slečno! — Přijmete můj srdečný pozdrav. Sděluji vám, že zitra, t. j. 10. ledna 1920, odjíždím do vlasti, na lodi "Sile- sia". Děkuji vám a všem, kdož pouhálí zmírnit můj steek a žal po rodičích a vlasti, do které se hrdým navracím. Nikdy nezapo- memu a rád budu vzpomínat na vás. Až přijedu do vlasti, zašu vám sříbenou fotografii a vypíši moje shledání s drahými rodiči. Ještě jedenkrate děkuji vám vřele za všechno — zůstávám vděčný legionář,

Jaroslav Drábek.

Šotrab z Omahy. — Ctěná po- řadatelko "Ž. H.", musíte mně odpustit, že vás zase obtěžuji, ale až vám všecko povím, co mám na srdci, tak se nebudete ani dost- málo divit, že jdu zase s troškou do mlýna. — Tak se vám musím pochlibit, že jsem mohl oslavo- vat tento rok zase moje narozeni- ny, neboť jsem se narodil 29. ún- ra a to se na mě dostane jednou za čtyry roky. Ale já se spoko- jím i s tím a pomyslím si, že je na tom ještě hůře ten, který se ani nenarodil. No, abych přišel k věci: Tak 29. února už tomu by- lo 56 roků, co jsem spatřil světlo světa. Oslavu jsme museli odlo- žiti ale na 1. března, neboť na- ten den připadl dětský maskární ples, tak že já i moje manželka jsme byli při tom zaměstnáni, a pak jsme si nechtěli nechat ujít ten dětský pestrý maskární rej. Tak jsme to oslavili 1. března, ale jen tak v rodinném kroužku a že jsme se měli dobře, to také, že hani! — Však netřvalo to ani týden a strojila se oslavy jiná, neboť to- lemu bylo 7. března 35 roků, co jsme se s naší matou za sebe dostali a od té doby zlobíme jedop druhého,

a jde nám to oboum jak náleží k duhu, neb já tenkrát jsem vá- žil jenom 130 liber a teď vážím 245 a moje manželka bez mála také to- lik. Když jsem se oženil, byl mi 21 rok a 7 dní. Pracoval jsem ten- krát u "Pokroku Západu" a do- brě měl pan Jan Rosický, když tenkrát řekl, když se dozvěděl, že jsem do toho praštil: "No, tak se nám zase jeden kluk oženil!" Pomyslel jsem si — jen si doberjte však vy si nie nedoberete a byl jsem zticha. — Tak se chystala zase oslava na 7. března, ale zase se to muselo odložit na 8. března, neboť na 7. března dával sbor Těl. Jed. Sokol sroumký večírek v Sokolovně, a tak že také půjdeme. A dost možná, že bychom ani ne- šli, ale přijely naše dvě deery, Vla- sta, která je provdána za p. Anto- na Součka v Iowa City, Ia., a Li- buše z Hot Springs, So. Dak., kde byla zaměstnána co ošetrovatelka nemocných. Chtěly nás překvapit na naše výročí. Nu, šli jsme, te- dy do Sokolovny a bylo mně to podezřelé, že některé z dam nose- jí košíky a paklíky. "Járku, sta- rá, ženské nosejí zákusky a ty jsi nie nepřinešla a máme zde celou rodinu; já zde nebudu a půjdu domů." — "Já nevím, co to no- sejí, mně žádný nie neřekl a tak jsem nie nepřinešla." — Chvilí jsme tam hovořili s panem Odvár- kou, Sokolky podávaly zákusky a zmružila a pítí bylo také dost. Já nebyl ale jaksi v dobré náladě, tak že jsem neměl do ničeho chuf. Za chvíli přijde paní A. Píhová a povídá: "Pane Bartoš, tak poč- te, budete se strojit za ženicha." — "Myslíte, že si tady z nás bu- dete dělat blázny, já půjdu do- mů!" — "To nesmíte, podívejte se, co zde máme jidel a budeme mlí fre!" — Tak jen se na to po- dívejte, když je už člověk 35 ro- ků ženat, tak oni chtějí z něho mít "fre". Ještě několik pani- ček do mne hučelo, abych zůstal, že by se jim to zkazilo. Já ale po- řádl mysltel, že ta naše oslava tam nepatří, že je to pro Sokoly a je- jich rodiny a ne abychom si tam oslavili naše výročí sňatku. Ko- nečně jsem si dal říci a že tedy zůstaneme. "A kde máte nějaké- ho kněze?" "To je naše sta- rost," povídá pi. Fr. Píhalová. No, oni to mají beztoho všecko zrychtované a byl jsem zticha a čekám, co se z toho vyklube. Zda- lí jsem dřive neměl na jídlo a na pítí ani pomyslení, bylo mně teď, jako bych byl spolki kudlu a ta se mně tříkrát v krku obrátila — Na oči jsem málo viděl, ale to jsem přece pozorval, že teta Vi- tánvásová má nějaký "hic"; b- řehala od jednoho muzického k dr- hému, by se přistrojil za kněze a nás oddal. Žádný z pánů nechťel ale ten úřad přijmout a tak když už si nevěděla Teta jiné rady, přijde a povídá: "Pojďte k jevi- šti, z pánů to žádný nechce vzít, tak já tam sama řeknu pár slov a bude po Káčino svadbě." — Co mluvila, to nevím, neboť jsem byl zrovna hluchý a slepý a nevzpa- matoval jsem se, až když pan Fr. Říha oznamoval: "Ten taneček bude jen pro Bartošovu rodinu!" Kolik se nás tam motalo, nevím; jenom vím tolik, že já jsem pěkně tanceval, ale špatně jsem se při tom otáčel. Pak celá naše rodi- nu zasedla k velké tabuli, která se pod tíhou rozmanitých jídel té- měř až prohýbala. Jak jsme se potom dozvěděli, tuto hostinu nám připravili ponejvíce dámy od O- chotnického Odboru, za což jim všem děkujeme! — Tetě se nevdě- čí, že už nebyla dlouho v Hlídece, jak jsem se dozvěděl, ona tuto na- ší oslavu sama zhubovala, tak neměla času na psaní, a teď jí to zase mrzí, že to tak dopadlo, tak je posud jako zafezaná. Teto, dě- kuji vám za dobrou vůli, ale po- druhé dřive než něco takového podniknete, tak se nejprve pora- dte s paní Radovou, kudy na to. — Druhé dne jsme to oslavovali u nás a byla přítomna jenom naše rodina a moje dva bratři, Václav a Bohumil s rodinami; dále paní Píhalová, paní Teta V. a paní Marie Šulcová. A tak šťastně skončila oslava našeho 35. výročí. Hezká to řada let a to víte, že ani u nás se to neskončilo bez nějaké- ho toho kázánka. Byl v tom jen ten rozdíl, že, když moje ká- zala, já poslouchal a mlčel a, když já jsem kázal, ona šla do druhá světnice, boučla dveřma a bruče- la: "Kdo by tě tu poslouchal." Vychovávám jsem šest velkou rodi- nu, tři syny a tři deery a jeden